

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobkyně: **Y. L.**, nar. , státní příslušnost , t.č. , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-109/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č.j. OAM-109/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 1. 10. 2014.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle něhož nelze cizince s uloženým správním vyhoštěním považovat automaticky za nebezpečného pro veřejný pořádek a při aplikaci § 46a zákona o azylu je třeba zohlednit i jiné faktory a řádně odůvodnit, v čem je spatřována nebezpečnost žadatele pro veřejný pořádek. Konkrétně musí správní orgán zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života cizince a přihlídnout také k jeho celkové

životní situaci. To dle žalobkyně žalovaný neučinil, přičemž v rozhodnutí uvádí pouze skutečnosti, které žalobkyni přitěžují. Žalobkyně uvádí, že v ČR žije od r. 2004, mluví plynule česky a žije ve společné domácnosti s občanem ČR. Součástí žaloby je přitom též vyjádření partnera žalobkyně M. Š., v němž potvrzuje dlouhodobý vztah se žalobkyní, která se stýká s jeho dcerami i vnukem. Zároveň potvrzuje i zájem žalobkyně o způsob života v ČR, českou historii a kulturu.

Dále žalobkyně namítá chybějící zdůvodnění uložení maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42. V závěru žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí též postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Správní orgán též v rozhodnutí neuvedl žádné úvahy o přiměřenosti omezení osobní svobody a možném zásahu do soukromého života žalobkyně. Z těchto důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že žalobkyně přicestovala do ČR v roce 2004 na turistické vízum za prací, ale pracovní povolení nikdy neměla. Cestovní doklad ztratila, jeho ztrátu však nikde nehlásila, o vydání náhradního nikdy nepožádala. Od roku 2004 tedy žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně, čehož si byla vědoma. Lustrací žalobkyně bylo dále zjištěno, že jí v roce 2004 bylo uloženo správní vyhoštění, neboť po skončení platnosti víza nevycestovala. Žalobkyně v roce 2004 požádala rovněž o mezinárodní ochranu (v souladu s tehdejší právní úpravou o azyl). Její žádost byla dne 27. 1. 2004 zamítnuta, soudní přezkum byl pro žalobkyni neúspěšný. Do protokolu sepsaném na Policii ČR žalobkyně uvedla, že na území ČR nemá žádnou trvalou adresu, zdržuje se různě u známých po Praze, pracuje jako pomocná síla nebo uklízečka v restauracích.

Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, ani s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí dle názoru žalovaného splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu. Pokud jde o správnost rozhodnutí žalovaného, v této věci poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 Mehmet Arslan), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013 nebo 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Žalovaný je toho názoru, že v daném případě řádně vyložil pojem porušení veřejného pořádku jako jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti; v tomto bodě odkazuje na čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES nebo usnesení NSS sp. zn. 3 As 4/2010.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla

spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobkyně předně brojí proti tomu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Zjistil, že žalobkyně na území ČR přicestovala v roce 2004 na platný cestovní doklad a turistické vízum. Přijela však ve skutečnosti za prací, ačkoli pracovní povolení nikdy neměla. Cestovní doklad ztratila asi před šesti měsíci, avšak jeho ztrátu nikde nehlásila. O vydání nového cestovního dokladu nežádala, neboť nemá jiný průkaz totožnosti. V roce 2004 jí bylo uděleno správní vyhoštění a byla zařazena do evidence nežádoucích osob s platností od 31. 3. 2004 do 25. 3. 2009. V roce 2004 též neúspěšně žádala o udělení azylu. Do protokolu o podání vysvětlení na Policii ČR žalobkyně uvedla, že na území ČR nemá stálou adresu, přespává u známých, pracuje jako pomocná síla v restauracích a uklízečka, cítí se zcela zdráva a nemá žádné finanční prostředky. V ČR žalobkyně nemá žádné příbuzné ani osoby blízké, není rodinným příslušníkem občana EU, ani se o takovou osobu nemusí starat. Je svobodná, na žijí její bratr a rodiče, k nimž se může vrátit. Jako překážku, která žalobkyni znemožňuje návrat, uvedla v současnosti na probíhající konflikt. Totéž plyne z žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 2. 6. 2014.

Za tohoto stavu nelze žalovanému úspěšně vyčítat, že pominul individuální okolnosti jejího života, konkrétně vztah a život ve společné domácnosti s občanem ČR M. Š.. Žalobkyně se totiž ani před Policií ČR ani v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany o této osobě nezmínila. Naopak uvedla, že na území ČR nemá stálou adresu, přespává u známých, nemá zde žádné příbuzné ani osoby blízké a není rodinným příslušníkem občana EU. Žalovaný avšak může hodnotit pouze ty skutečnosti, které účastník řízení sám uvede nebo které se žalovanému podaří zjistit z dostupných databází. Příležitost uvést tyto skutečnosti přitom žalobkyně dostala. V prvé řadě je mohla uvést při pohovoru v rámci řízení o správním vyhoštění, který by posléze byl podkladem žalobou napadeného rozhodnutí. Taktéž měla žalobkyně příležitost existenci soukromého života uvést v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která vydání žalobou napadeného rozhodnutí rovněž předcházela. Ani v jednom případě však o svém partnerovi nic neuvedla. Jen její vlastní vinou tedy žalovaný k této individuální okolnosti jejího života nemohl přihlídnout. Neuvede-li účastník včas důležité okolnosti, je povinen následně nést následky tohoto svého jednání. Z uvedených důvodů k žalobě připojené vyjádření M. Š. není pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní a bylo by zcela nadbytečné provádět je jako listinný důkaz.

Soud tedy své úvahy k námitce, zda by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný dospěl k správnému závěru a tento závěr rovněž dostatečně odůvodnil, neboť na základě zjištěných skutečností (zejména dlouhý nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a již dříve udělené a nerespektované správní vyhoštění) lze uzavřít, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Žalobkyně též brojí proti době, po kterou jí byla stanovena povinnost setrvat v ZZC, a také tvrdí, že chybí odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky zajištění. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě poukázal na již zmíněný rozsudek NSS č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, z něhož vyvodil, že je povinen odůvodňovat pouze kratší, nikoli maximální dobu trvání povinnosti cizince setrvat v ZZC.

Názoru žalovaného musí soud oponovat, neboť je zjevně rozporný se závěry rozsudku NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Uvedený názor nebyl rozsudkem NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, na který žalovaný nyní odkazuje, překonán ani vyvrácen. V něm NSS (jenž rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 21. 5. 2014), výslovně uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03,*

bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje. “

Na základě shora uvedeného činí soud závěr, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci lze konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC i po maximální dobu, neboť poukázal na skutečnost, že žalobkyně nedisponuje platnými doklady, z čehož logicky plyne, že je bude třeba obstarat. Námitka žalobkyně namítající nedostatečné odůvodnění proto není důvodná.

K poslední žalobní námitce, a to že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR a odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá § 68 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat. “

Nelze ani přisvědčit tomu, že chybí úvahy o přiměřenosti omezení osobní svobody a o možném zásahu do jejího soukromého života. O následcích nesdělení podstatných skutečností týkající se soukromého života žalobkyně již bylo pojednáno shora. K chybějící úvaze o přiměřenosti zajištění soud uvádí, že tato skutečně není výslovně uvedena v žalobou napadeném rozhodnutí. Plyne však z podstaty a konstrukce tohoto institutu, neboť dospěje-li žalovaný k závěru o tom, že je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, nemá jinou možnost, než takového žadatele zajistit, neboť v takových případech je přiměřenost zajištění zákonem předpokládána. Tato námitka tudíž též není důvodná.

Krajský soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. července 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 8. 7. 2014 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová